

Forlegenhed, som antydet. Disse Ord have nemlig været satte, for at antyde, at de formelle Presseforseelser ikke skulle paatales efter Ordre fra Justitsministeriet, men at derimod blot de Sager, som blive at anlægge formeldt Skriftets Indhold, ere at beordre af Justitsministeriet. Da nu Justitsministeriet, naar det beordre Sag anlagt, nødvendigvis maa gaae ud fra den Forudsætning, at Indholdet af Skriftet er strafværdigt, eftersom Ministeriet naturligvis ellers ikke vilde beordre Acton, saa ligger det meget nær, at man har brugt Udtrykket „formeldt Skriftets strafværdige Indhold“, skjøndt jeg gjerne vil erkjende, at Ordet „strafværdige“ ikke var aldeles nødvendigt, men at det vilde kunne være tilstrækkeligt at sige: „formeldt dets Indhold“, i Modsetning til de formelle Presseforseelser. Uagtet jeg saaledes ikke kan erkjende Hensigtsmæssigheden af det Forslag, som den ærede Rigsdagsmand i saa Henseende har stillet, eftersom jeg maa antage det for at være fuldkommen vel begrundet, at Paaklage for Indholdet af et Skrift beordre af Ministeriet, medens Paaklage for formelle Presseforseelser skeer ifølge Ordre fra vedkommende locale Overigheder, saa kan jeg derimod ikke Andet end anbefale det Forslag, som den samme ærede Rigsdagsmand har stillet under Nr. 25. Jeg troer nemlig, at det slet ikke er hensigtsmæssigt, at Bøderne skulle tilfalde den private Sagsøger; jeg troer ikke, at det Diemed, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne berørte, virkelig vil opnaaes. Den, som har til Hensigt at fornærme en Anden, vil vistnok snarere afholde sig fra at lade denne Hensigt træde frem, naar han veed, at han vil komme til at betale til Fattigkassen, end naar han veed, at han kan komme til at betale til den Fornærmede. Det ansees nemlig overalt omkring i Landet som en meget ubehagelig Ting at skulle betale til Fattigkassen; om der derimod skal erlægges nogle Penge til en Privat, vilde maaskee de Vedkommende tage sig mindre nær. Men der er andre Omstændigheder, som jeg maa berøre, og det er, at en saadan Bestemmelse maaskee ikke saa sjældent kunde afholde den vedkommende Fornærmede fra overhovedet at paatale Fornærmelsen, efterdi han vel kunde

frygte for, at det, dersom en saadan Bestemmelse fandtes, kunde see ud, som om han vilde begynde Sagen, for derved at skaffe sig en Pengetag. Det er navnlig af dette Hensyn, at jeg maa ansee den foreslaaede Bestemmelse for at være mindre hensigtsmæssig, end om den sædvanlige Regel, at Bøderne tilfalde Fattigkassen, ogsaa i dette Tilfælde iagttages.

Sfæhering: Jeg kan ikke være aldeles enig med den ærede Justitsminister i, at vi skulde være saa haardhjertede, at vi nødigere vilde give til Fattigkassen end til Privatmand. Jeg troer dog, at man i Almindelighed, naar man skal give Penge ud, og deri ligger egentlig Ubehageligheden, hellere giver dem til de Fattige end til en enkelt Privat, navnlig Ens Modstander. Derimod vil jeg gjerne indrømme, at det meget let kunde afholde en Mand fra at sagsøge, naar han vidste, at det kunde være Noget, som vilde give ham Fordeel i en dobbelt Henseende, for det Første ved at værgø om hans Ære, og dernæst ved at fylde hans Pung; men det beroer jo dog paa ham selv, ved Sagens Slutning at give Pengene til de Fattige, og saa har han desuden den Behagelighed, at gjøre godt. Dette yttres jeg imidlertid ikke for at forsvare Forslaget, det er ikke min Mening, men kun for at meddele min Opfattelse af Sagen, saa godt som jeg har kunnet fatte den. Det, som har bragt mig til at begjere Ordet, er, hvad den ærede Rigsdagsmand fra Kjøbenhavn, som talte før — jeg husker sjelden Nummerne — (Wilkens) udtalte, idet han bestræbte sig for igjennem Undringsforslag at bringe Pressesager over fra den extraordinaire Rettergang til den almindelige. Han nævnte et enkelt Tilfælde; men det ærede Medlem maa erindre, at der er flere forskjellige extraordinaire Rettergange her i Landet; det er ikke alene de Militaire, som under visse Omstændigheder kunne blive krævede for en egen Domstol, der er ogsaa Andre; der er f. Ex. de Geistlige, de kunne blive stævnedes for Brosteretten — jeg er blevet gjort opmærksom derpaa, jeg er ellers ikke saa verseret i disse Forhold — for Forseelser, begaaede med Hensyn til Troessager, og kunne blive dømtes der, og dette kunde man vel ikke ville forhindre, idetmindste ikke saaledes ved tilfældige Be-